



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXVII. 11. De eodem amore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

ἄρρενος, ἀδικίῃς χρέματος σαρκὶ ἄρρενι. Ἄδικος ἢ μί-
ξις, ἄγονος ἢ συνουσία ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμωσ
ἀροῖς. Μετένεγκε τὰς εὐφοροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέ-
ψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τὰς ὀφθαλμῶσ, ἐγκάρποις ἡσθήσι
ἡδοναῖσ.

Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὀληται *.

aliter corpus viri tangere auderes, quod a viro tangi ne-
fas est. Scelestus est ilte coitus, infœcundus complexus; in-
faxis feris, arenam aras. Ad ea, quae natura praescribit, volu-
ptatem conuerte tuam; ad veram agriculturam oculos conuerte:
voluptas te delectet, sed non sterilis:

Ne stirps intereat posthac sine femine nobis.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Ζ'.

Ἐτι περὶ ἔρωτος.

Οὐκ ἔσ' ἔτυμος λόγος ^a, λέγει περὶ τῶν αὐτῶ ἀσμά-
των ὁ Ἱμεραῖος ποιητῆς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν
ᾠδὴν, ἐν ἣ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησιν ἐκ ἀληθείας
λόγους ἀναμάχεται ἔν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον.

DISSERT. XXVII.

De eodem amore.

Non est verus sermo ille, alibi in odis suis poeta Himeræus
ait; vbi priorem, in qua falsa de Helena scripsisse se fate-
tur, reuocat: quare nouo praeconio prius illud vituperium euertit.

Ego

x Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ με-
τόπισθεν ὀληται.] Apud Home-
rum Iliad. τ'. 303. legitur.

[Ὅφρα] μὴ ἄσπερμος γενεὴ
[κεῖ ἄφαντος] ὀληται.

Maximus igitur, labante me-
moriam, nonnihil in verbis im-
mutauit.

Seçtio á.

a. Οὐκ ἔσ' ἔτυμος λόγος,] Stefi-

chori verba sunt. Plato in
Phaedro p. 343. Στησίχορος τῶν
ὀμμάτων σεργεῖσ δια τὴν Ἑλένης
κακηγορίαν — ἄτε μασικὸς ὡν
ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύσ.
Οὐκ ἔσ' ἔτυμος ὁ λόγος ἄτος οὐδ'
ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσελμοῖσ, εὐδ' ἴκεσ
Πέργαμα Τροίας. Ποιήσας δὲ πᾶσαν
τὴν καλυμένην παλινοδίαν παραχερῆ-
μα ἀνέβλεψεν. Rem narrant
Iſocrates

Δοκῶ δὴ μοι, κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, δεήσεσθαι καὶ αὐτὸς παλινοδίας ἐν τοῖς περὶ τῆς ἔρωτος λόγοις θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, καὶ ἔχῃ ἥττον τῆς Ἑλένης ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος^b. Τί δὴ ἔν ἐστι^c τὸ πλημμέλημα, ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι λίαν Φημι ἡμᾶς^d; Δεινὸν καὶ μέγα καὶ δεόμενον γενναίῃς ποιητῶ καὶ τελεσῶ, εἰ μέλλοι τις ἰκανῶς ἐξευμενιεῖσθαι ἀδέκασον δαίμονα, ἢ τρίποδας ἐπὶ δὲ^e, ἔδδὲ χρυσῶ τάλαντα δέκα, ἔδδὲ γυναῖκας Λεσβιάδας, ἔδδὲ ἵππους Τρωϊκῆς, ἀλλὰ λόγον λόγῳ, πονηρὸν χρησῶ, καὶ ψευδῆ ἀληθεῖ ἐξαλείψας.

Ego vero exemplo illius poëtae, in his de amore disputationibus retractanda mihi quaedam video; nec enim minus hic deus nominis sui contemptum vlcisci potest. Quod ergo est delictum illud, quod tantopere a nobis retractandum dixi? Graue, mehercule, nec vulgare, et in quo eximio vel poëta fit opus, vel sacerdote, ut integerrimo deorum satisfieri possit penitus; non, ut apud Homerum, tripodibus septem, aut talentis auri decem, aut Lesbicis mulieribus, aut Troianis equis; sed probo potius veroque sermone, quo priorem illum improbum fallumque euertamus.

2. Quales

Isocrates in Helenae Encom. pag. 319. Dion Chrysostomus Orat. II. p. 21. Orat. XI. p. 162. Suidas, aliique plures. Adeatur Ioan. Meurfius ad Hesychium Illustrium p. 193.

^b θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, [καὶ] ἔχῃ ἥττον [τῆς Ἑλένης] ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος.] Vulgo θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, ἔχῃ ἥττον ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος, omiſſis tribus vocabulis, quae nos ex Reg. et Harleian. restituumus. Quin et Paccii codex ea repraesentavit, ut eius interpretatio probat.

MAX. TYR. P. II.

^c τί [δὴ] ἔν ἐστι] Vulgo τί [δὲ] ἔν ἐστι, repugnantibus Mff. ^d ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι [λίαν] φημι ἡμᾶς;] Forſan Maximus ſcripſit, ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι [δειν] φημι ἡμᾶς.

Ibid. ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι λίαν φημι ἡμᾶς;] Legendum, δεῖν φημι ἡμᾶς; aliter ſenſum non effeceris. ortus error ex ſimilitudine literarum Δ et Λ. Ita quoque Cl. Editor. M.

^e ἢ τρίποδας ἐπὶ δὲ, etc.] Haec ſunt dona, quae Achilli pollicitus eſt Agamemnon apud Homerum Iliad. γ'. 120. ſeqq. eoque noſter reſpexit.

C

Seçtio

β. Τοιαύτην Φασί καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκείνου τὸν Τήϊον ποιητὴν δῶνα δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ ἐν Πανιονίῳ^f ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὃ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος^g, ὡθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέθει, καὶ τὴν καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέριψε βλάσφημον ἔπος· ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν εἰδὲν ἐχαλέπηνε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τῆτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπηρεάσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ αὐξηθὲν γίνεται Κλεόβηλος ὁ ἀραιότατος^h,

2. Quales quoque poenas Teium Anacreontem dedisse amori aiunt. Nutrix quaedam in Panionio, quod Ionum forum est, infantem gestabat: occurrit illi ebrius cum corona Anacreon, qui inter vacillandum vna cum infante nutricem inscims protrudit; et, quasi hoc satis non esset, in puerum quoque ipsum conuicium aliquod torquet: nutrix sine alia offensionis nota precatur, vt homo tam insolens pluribus aliquando verbis puerum laudaret, quam iam vituperasset. Votum perfecit deus; idem namque puer adolescit, fitque pulcherrimus ille Cleobulus,

Seçtio β'.

f ἐν Πανιονίῳ] Vulgo ἐν Πανίῳ, nec aliter codices. At Scaliger, Leopardus Emend. XVIII. 28. Heinſius, et Sopingius ad Helychium in Πανιόνιον, merito legendum statuunt, prout edidimus. Vide Herodotum I. 148. et Suidam in τὸν Κολοφῶνα ἐπίθεσ.

g μεθύων, [ἄκων] ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος,] Heinſio placet, μεθύων ἐσεφανωμένος, ἄκων σφαλλόμενος. At omnino rescribendum, μεθύων, [ἄδων,] ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος, vti quidem, me monente, locum laudauit Iof. Barnesius in Anacreontis Vita §. 5. De Teio poeta sic

Pausanias Attic. cap. XXV. p. 59. καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον [ἄδωντες] ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἄνθρωπος. Pater de Polemone Lucianus Bis accus. tom. II. p. 223. μεθ' ἡμέραν ἐκόμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέθη ψάλτριαν ἔχων, καὶ [καταδόμενος] ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀπὸ κραυγαῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἐπιφάνοις διηυθισμένος. Vide sis et Dionem Chrysoſtomum Orat. IV. pag. 77. B. C.

h Κλεόβηλος ὁ ἀραιότατος,] Vide supra Dissert. XXIV. 9. Apud Dion. Chrysoſtomum Orat. II. pag. 32. Amorem sic adloquitur Anacreon:

Κλευβήλω δ' ἀγαθὸς γένε
Σύμβηλος

καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρεᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεοβύλω
 Δίῃν δι' ἐπαίνων πολλῶν.

γ'. Τί κωλύει δὴ καὶ ἡμᾶς ἀναμαχέσασθαι τήμερον^{1c},

cui Anacreon quam plurimis laudibus pro exiguo conuicio de-
 dit poenas.

3. Quid vetat et nos hodie, Anacreontis illius exemplo,
 ποιη

Σύμβηλος τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ'

Ἶδ' εὔ νῦν σε δέχουσαι.

Corruptus est versus ultimus.
 Eum sic refingit If. Casaubo-
 nus Diatr. cap. 3. Ὅτρυνε νῦν εἰ
 δέχουσαι. Melior est Heinffii
 coniectura, pro qua reponit:

Ἶδ' εὔ νῦν σε δέχουσαι.

At omnium optime doctissimus
 Bentleius:

Ἶδ' εὔνεε σε δέχουσαι.

Renititur quidem cl. Barnesius,
 quod εὔνεε, vt censet, vix de
 Deo dicitur. Hoc vero plane
 falsum. Georgius Lecapenus in
 Ἐπιμερισταῖς Mf. fol. XXIX. 2.
 εὔνεε ἢν λέγεται ὁ ἔχων εὔνοϊαν
 πρὸς τινα, εἴτε μείζονα, εἴτε ἴσην,
 (leg. ἴσον) εἴτε ἐλάττονα· λέγεται
 γὰρ εὔνοϊα καὶ ἀπὸ μείζονος εἰς
 ἐλάττον, (scribe ἐλάττονα,) καὶ
 ἕχ, ὡς τινες λέγουσιν, ἀεὶ ἀπὸ
 ἐλάττονος εἰς μείζω· καθὰ καὶ Δημο-
 σθένης ἐν Ὀλυμπιακῶν δευτέρῳ Ἐπὶ
 πολλῶν μὲν ἴδοι τις ἂν τὴν [παρὰ
 τῶν θεῶν εὔνοϊαν] φανερὰν γινο-
 μένην τῇ πόλει. Philemon apud
 Iustinum de Monarch. cap. III.

[εὔνεε] νομίζει τὸν [θεῶν]
 κατεστάσει.

Psephisma Sigeorum v. 9. Λα-
 βῶν [δαμόνιον εὔνεε] καὶ συνεργόν.
 Aeschylus in Septem contra
 Thebas v. 455.

Προσατηρίας

Ἄρτεμιδος [εὔνοϊασι.]

Euripides in Helena v. 886.

Ἦρα μὲν, ἣ σοὶ δυσμενὴς πά-
 ροιθεν ἦν,

Νῦν ἐσιν [εὔνεε].

Iosephus Ant. Iud. lib. II. cap.

XV. 5. τὸ θεῖον — οἷς ἂν εὔνεε ἦ.

Idem lib. IV. cap. VIII. 2. Ἄπο-

λεῖτε καὶ τὴν [εὔνοϊαν] τὴν παρὰ

τῷ θεῷ. Sic etiam §. 13, 21. et

lib. V. cap. I. 25. Si plura

velis, adi Clementem Paedag.

lib. I. cap. XI. et Stromat. II.

p. 444.

ἰ δ' ὀρμιότατος καὶ ἀντὶ μικρᾶς

ἀρεᾶς etc.] Ita distinguendum:

et scribendum μίας ἀρεᾶς, ὑπα

imprecatione; prout ex Sensu

patet, et Opposito, ἐπαίνων πολ-

λῶν. Paulo ante, pro ἄκων Da-

visius legit ἄδων· quod vnice

verum puto. Locus vero, quem

ex Luciano adducit, ad rem

non facit. ibi enim legendum

καταυλίμενος, vt p. 235. διὰ τῆς

ἀγορᾶς μέσης καταυλιμένος· et

Lib. de Saltatione p. 785. κάθη-

σαι καταυλιμένος· ad quem lo-

cum vide Cl. Graevium, in cuius

Annotatione ter vitio opera-

rum legitur καταυλιμενον. M.

Sectio γ'.

κ Τί κωλύει [δὴ] καὶ ἡμᾶς [ἀνα-
 μαχέσα-

κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα¹ ἐκεῖνον, δῆναί δίκην τῷ
 ἔρωτι αὐτῶς ἐκόντας γλώττης ἀδίκης; Τὸ γὰρ Φάναί,
 ὅτι ὁ ἔρως ἐπὶ μοιχείαν ἀνάπτει, ὡς περὶ τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, ἢ ἐπὶ παρανομίαν, ὡς τὸν Ξέρξην, ἢ ἐπὶ ὕβρει, ὡς
 Κριτόβυλον^m, ἀνατιθέναι θεῶν πρᾶγμα ἄθεον, πῶς
 ἔ πλημμελές; Οὕτως δὲ αὐτὸ θεασώμεθα. Ὁ ἔρως,
 ἄλλῃ τῆ ἔρως, ἢ κάλλος ἐστίν; Οὐδαμῶς σχολῆ γὰρ
 ἂν εἴη ἔρως, εἰ μὴ κάλλος εἴη. Ὅπότε ἔν λέγομεν ἐξῆν
 χρημάτων Δαρεῖον, ἢ Ξέρξην τῆς Ἑλλήνων γῆς, ἢ Κλε-
 αρχον πολέμου, ἢ Ἀγησίλαον τιμῆς, ἢ Κριτίαν τυραν-
 νίδος, ἢ Ἀλκιβιάδην Σικελίας, καὶ Γύλιππον χρυσῶν
 ἄρα κάλλος τι ὁρῶντες ἐμφαινόμενον, τὴν πρὸς αὐτὸ
 ἐπαγωγὴν ἔρωτα ἐπονομάζοντες, ἕκαστον τῶν ἐξῆν
 Φαμὲν, τὸν μὲν τῷδε, τὸν δὲ τῷδε, ἄλλον ἄλλῃ;
 Πολλῶ γὰρ καὶ δεῖ. ἢ γὰρ ἂν τὰ αἰσχίστα τῶν ἐν ἀνθρώ-
 πῳ

non inuitos improbissimae linguae poenas dare? Probare enim
 velle, Amorem causam esse adulterii, vt in Paride; vel flagitii,
 vt in Xerxe; vel libidinis, vt in Critobulo; atque ita quicquid
 impium est deo illi adscribere, quis neget summae improbitatis
 esse? Quod vt appareat, hoc modo agamus: Putasne, alterius
 rei amorem, quam pulchritudinis, amorem esse? Minime vero:
 nihil minus enim, quam amor, esset, nisi circa ipsum pulchrum
 versaretur. Scire ergo velim, cum Darium amare pecunias
 dicimus, aut Xerxem Graecorum terram, aut Clearchum bel-
 lum, aut honorem Agesilaum, aut Critiam tyrannidem, aut Al-
 cibiadem Siciliam, aut Gylippum aurum; manifestamne ali-
 quam pulchritudinem videamus, cuius spe atque illecebris, qui
 amor a nobis dicitur, singuli impellantur; vt alium hoc, alium
 aliud amare dicamus? Absit vero: eo enim modo, quaecunque
 apud

μαχέσασθαι] τήμερον,] Vulgo τί κα-
 λυει γὰρ ἡμᾶς τήμερον, duabus vo-
 cibus praetermissis, quas sup-
 peditarunt Reg. et Harleian.

¹ κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα] Lege
 [καὶ] κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα.

^m ὡς Κριτόβυλον,] Oportuit

scriptum ὡς Κριτίαν. Noster au-
 tem memoria lapsus est. Vide
 supra Dissert. XXVI. 8.

ⁿ ἄλλον ἄλλῃ;] Vulgo [καὶ]
 ἄλλον ἄλλῃ. Sed illam coniu-
 ctionem nesciunt codices, iis-
 que parendum censui.

ο. ἢ ἐν

ποις πραγμάτων τῷ μὴ προσήκοντι ὀνόματι ἐπικοσμῶν-
τες πλημμελοῖμεν ἂν εἰς τὸ ἀληθές αὐτό. Πῶς γὰρ
ἢ ἐν χρέμασι κάλλος τῷ πάντων πραγμάτων κακίῳ,
ἢ ἐν πολέμῳ τῷ πάντων ἀβεβαιοτάτῳ, ἢ ἐν τυραννίδι
τῷ πάντων ἀγριωτάτῳ, ἢ ἐν χρυσῷ τῷ πάντων γαι-
ροτάτῳ; Σικελίαν δὲ εἴ μοι λέγοις, ἢ τὴν Ἑλλήνων
γῆν, ἐλπίδας λέγεις ἡδονῶν, κάλλος δὲ εἰδαμῶ. εἰδὲ
μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων γῆν λέγοις ἢ τὴν τὰς πυραμίδας
ἔχσαν τὰς μεγάλας, καὶ τὸν πολὺν ποταμὸν, εἰδὲ

apud homines turpissima sunt, necesse effiet alieno exornare
nomine, atque ipsi vim inferre veritati. Quis enim pulchrum,
aut honestum, vel in diuitiis omnium pessima re, vel in bello
omnium incertissima, vel in tyrannide omnium crudelissima,
vel in auro omnium superbissima, ponet? Quod si his Siciliae
amorem addas, aut Graeciae, spem quidem voluptatum dicis,
nondum tamen ipsum pulchrum inuenisti; ne si ipsam mihi
Aegyptum cum ingentibus pyramidibus, magnoque suo flumine,
comme-

ο ἢ ἐν χρυσῷ τῷ πάντων γαι-
ροτάτῳ;] Post haec verba, vel
alicubi in hac periodo, deest
totum Comma, quod respon-
deat praecedenti, ἢ Ἀγησίλαου
τιμῆς. Septem exempla pro-
posuerat, χρέματα, τὴν Ἑλλή-
νων γῆν, Πόλεμον, Τιμὴν, Τυραννίδα,
Σικελίαν, Χρυσίον. horum singula
in sequentibus exsequitur, p-
ter τιμὴν, cuius exemplum ab
Exscriptoribus omissum est; ab
Auctore enim vix potuit. Pro
καὶ γύλιππον vsitatus est ἢ γύ-
λιππον. sed nihil forte mutan-
dum in hac Particula. M.

ρ [εἰδὲ] μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις] Reg. et Harl. [εἰ δέ]
μοι ἢ διὰ τὴν etc. Ocius rescri-
bas, εἰδὲ μοι [νῆ Δία] τὴν Αἰγυ-
πτίων γῆν λέγοις. Sic passim Grae-

ci. Vide Differt. XXXIII. 4, 8.

Ibid. εἰδὲ μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις] Nescio, quid velint,
aut quam connexionem haec
habeant cum praecedentibus.
Scribo: εἰδὲ μοι τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις etc. Satis iam clara
sunt. Optime quoque legi pos-
set: εἰδὲ μοι μὰ Δία τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις. vt XLI, I. εἰδὲ μοι μὰ
Δία πρὸς τῷ Νείλῳ τὸν Ἴστρον ἔγνω.
propius ad Codicum scriptu-
ram Istud est; Hoc tamen ve-
rius puto. Haec scripseram. Et
iam video, Codices prope ac-
cedere ad hoc vltimum, εἰ δέ
μοι ἢ διὰ τὴν etc. vnde legen-
dum: εἰδὲ μοι νῆ Δία τὴν etc.
paene quemadmodum *Dauisius*
emendauerat. M.

Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν εὐτειχοτάτην⁹, ἔδδ' ἠδη Μηδίας τὴν
εὐιπποτάτην, ἔδδ' τὴν Φρυγῶν γῆν τὴν εὐβοτωτάτην,
ἔδδ' Σάρδεϊς τὰς εὐχερσοτάτας. Ἐκασον γὰρ τέτα-
τοσάτῃ δεῖ εἶναι καλόν, ὅσα περ καὶ ἠδύ⁷. μᾶλλον
μὲν ἠδύ τῷ δυναμένῳ πορίσασθαι ἐξ αὐτῆ ἠδονῆ, ἢ
καλόν τῷ μὴ δυναμένῳ ἐξ αὐτῆ ὄνασθαι. ἔδδ' ἔν γὰρ
καλόν ἐπιβλαβές, ἔδδ' εἰς σφαλερόν⁵, ἔδδ' εἰς μοχλή-
ριαν συντελεῖν, ἔδδ' εἰς δυσυχίαν ἄγον, ἔδδ' εἰς συμ-
φορὰν χειραγωγῆν, ἔδδ' εἰς μετάγνωσιν τελευτῶν. Εἶεν.

commemores; aut Babylonem, quae a rerum omnium abun-
dantia; aut Mediam, quae ab equis; aut Phrygiam, quae a pa-
fcuis; aut Sardes, quae ab auro commendantur. Haec enim
omnia esse debent eatenus pulchra, quatenus iucunda; magis
iucunda ei, qui voluptatem ex illis haurit, quam pulchra illi,
cui non profunt: nihil enim pulchrum dici potest, quod cum
damno aut periculo coniunctum est, quod flagitia patrat, quod
in miseriam, quod in calamitatem hominem deducit, quod in
poenitentia definit. Esto.

⁹ Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν [εὐτει-
χοτάτην,] Vulgo εὐτυχεσάτην.
Sed vocem, quam reposuimus,
praestant Reg. et Harleian. Ce-
leberrimos autem fuisse Baby-
lonis muros vel pueri norunt.
Vide Herodotum lib. I. §. 178.
seqq. Curtium lib. V. cap. I. 25.
nostrum Differt. XXXV. 2. ac
Philosfrat. Vit. Apoll. I. 25.
Haec autem forma prorsus est
analogica. Etymologus in εὐ-
τείχεον. τὰ εἰς ὅς ἀπὸ ἕδδ' ἑτέρων
συντιθέμενα ὑπὸ εὐθείας συντίθεται,
αἶον ξίφος, ἄξιφος. ῥίγος, δύσειγος.
εὐτείχεος, Ionicum. Adi fis Eu-
stathium ad Iliad. A'. p. 49. et
ad Iliad. π'. p. 1058. Alioqui
scribere queas εὐτειχεσάτην, quod
a recepta lectione parum re-
cedit.

4. Dixi.
Ibid. ἔδδ' Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν
εὐτειχοτάτην,] Quare tam em-
phatice, αὐτὴν, de Babylonem,
potius, quam de vlla caetera-
rum? Scribendum: ἔδδ' Βαβυ-
λῶνα αὐτὴν τὴν εὐτειχοτάτην. Idem
error infederat initium Differt.
XXV. M.

⁷ [τοσάτῃ] δεῖ εἶναι καλόν, [ὅσα]
περ καὶ ἠδύ.] Vulgo τοσῶτον —
ὅσον. Nos vero lectionem dedi-
mus, quam suppeditarunt Reg.
et Harleian. Non aliter in suo
codice Paccius legit, qui lo-
cum recte vertit hoc modo:
*Tantundem a vera pulchritudine
absunt, quantum etiam a iu-
cunditate sunt remota.* Hein-
sius a scriptoris mente videtur
aberrasse.

⁵ ἔδδ' εἰς σφαλερόν] Delen-
dum

δ'. Ὁ ἔρως ἡμῖν κάλλος ἦν ἔρως· ὁ δὲ ἐρῶν ἄλλο
 τὸ, καὶ μὴ κάλλος, ἡδονῆς ἐρᾶ. Ἀφαιρῶμεν δὲ, εἰ
 βέλει, τῆνομα, καὶ ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον^c, ἀλλ'
 ἔκ ἐρᾶν^d, ἵνα μὴ τῆ περὶ τὴν Φωνὴν παρανομία^e
 πρᾶγμα ὑπαλλάξαντες λάθωμεν, ἀλλ' ἔ τῆνομα μό-
 νον. Ἔσω τοίνυν ἔρως μὲν κάλλος, ἐπιθυμία δὲ ἡδονῆς.
 Ὁ τοίνυν κάλλος ἐρῶν, ἄρα ἔκ ἐπιθυμεί αὐτῆ; καὶ
 μάλα· σχολῆ γὰρ ἂν εἴη τι ἄλλο ὁ ἔρως, εἰ μὴ ὄρε-
 ξίς τις. Παραϊτῆμα^f δὲ τῆς σοφῆς τῆς τῶν ὀνομάτων
 θήρας, εἰ τὸ αὐτὸ νῦν μὲν ὄρεξι, νῦν δὲ ἐπιθυμίαν

4. Diximus, amorem ipsius pulchri amorem esse; ut qui
 aliud amet, quam pulchrum, necessario amet voluptatem. Mu-
 temus, si placet, verbum unum, eosque, qui voluptatem sequun-
 tur, non amare, sed concupiscere dicamus; ne voce forte am-
 bigua non verba tantum, sed rem ipsam, mutemus. Amor
 igitur pulchrum spectet, voluptatem spectet concupiscentia.
 Quid ergo? qui quod pulchrum est amat, an non concupiscit
 quoque idem? siquidem nihil aliud amor est, quam rei alicui-
 us appetitus. Veniam ab iis petam, qui verba anxie rimari
 solent, si rem eandem nunc appetitum, nunc concupiscentiam
 dico;

dum puto εἰς, cuius prima litera
 videtur repetita fuisse a praece-
 denti voce; vltima, a subse-
 quenti. ἔδὲν γὰρ καλὸν ἐπιβλαβές,
 ἔδὲ σφαλερόν, ἔδὲ εἰς μοχθηρίαν
 etc. M.

Sectio δ'.

ε ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον,] Po-
 tius τῆτο, ut mox: ἔρως καλεῖ-
 σθω τῆτο. εἰ, ἐπιθυμία καλεῖσθω
 τῆτο. Deinde, pro καὶ τῆ τῶν
 ὀνομάτων etc. conieceram, καὶ
 τῆ, vel, καὶ ἐν τῆ. vltimum ve-
 rius esse video. Caeterum vox
 εἶεν, quae claudit sectionem
 praecedentem, poni debuit, ut
 mihi videtur, initio huius. ita:
 Sect. δ'. εἶεν· ὁ ἔρως ἡμῖν etc. et
 ita XXIV, 4. εἶεν· ἐπεὶ ταύτη

etc. quemadmodum recte di-
 stinguatur VI, 2. εἶεν· ἔγω σοι
 τὰ τῷ Διὸς ἔχει· et XII, 3. XIV. 4.
 Vide et XXI, 3. 4. vbi iterum
 male. M.

η ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον, ἀλλ'
 ἔκ ἐρᾶν,] Amorem a cupidine di-
 stinxere veteres. Hinc Afranius:
 Amabit sapiens, cupient
 caeteri.

Vide cl. Pricaeum ad Apuleii
 Apol. pag. 28.

κ τῆ περὶ τὴν Φωνὴν [παρανο-
 μία] Ita codices, et recte qui-
 dem. Heinsius enim περιέρχως
 reposuit τῆ περὶ τὴν Φωνὴν παρα-
 νομία. Nulla sane inter ἐπιθυμίαν
 et ἔρωτα potest esse παρανομία.

καλῶ ἐγὼ γάρ τοι τά τε ἄλλα, καὶ ἐν τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερία, πείθομαι Πλάτωνι γ. Ἔσω δὲ, εἰ βέλονται ζ, ὄρεξις, καὶ μὴ ἐπιθυμία, ὁ ἔρως. Διηγήσθω δὲ τῆδε· εἰ μὲν ἐπὶ τὸ καλὸν φαινόμενον ἡ ψυχὴ ἄξει α, ἔρως καλεῖσθω τῆτο, ἢ ἐπιθυμία· εἰ δὲ μὴ, ἐπιθυμία καλεῖσθω τῆτο, ἢ ἔρως. Τί ἔν, εἰ ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς β τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος τὸ ἡδύ, τῆτο φῆ φαντάζεσθαι αὐτῷ καλόν, ἔρῳ καὶ τῆτω συγχωρήσομεν ε; Καὶ πάλιν αὖ, εἴ τις ἀποθλάσας εἰς τὰς τῶ ὄντι ἔρασας τὰς πρὸς τὸ καλὸν ὠρμη-

dico; nam cum in aliis, tum in libertate verborum, affentior Platoni. Sit enim, hoc si volent, appetitus, non concupiscentia, amor. Distinguatur interim hoc modo: quoties ad id, quod bonum videtur, nos impellit animus; amor id dicatur, non concupiscentia: sin contra, concupiscentia dicatur, non amor. Quid ergo, si intemperans aliquis sophista speciem voluptati addat, sibi que illud aut illud pulchrum videri dicat, an et hunc amare concedemus? Aut contra, si quis aliquem ex illis videat, quos vere amare dicimus, qui nihil praeter ipsum pulchrum ha-

beat

γ τά τε ἄλλα, καὶ [ἐν] τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερίᾳ, πείθομαι Πλάτωνι.] Vulgo, praetermissa vobula, dant τά τε ἄλλα, καὶ τῇ etc. Suam vero in nominibus adhibendis ἀδιαφορίαν saepe memorat Plato. Vide Polit. pag. 171. F. Protag. p. 212. G. Charmid. p. 239. G. denique de Rep. lib. VII. p. 488. C.
 ζ Ἔσω [δὲ,] εἰ βέλονται,] Vulgo Ἔσω [γὰρ,] repugnantibus Mff.
 α ἡ ψυχὴ ἄξει,] Harleian. αὖξει.
 Statim rescribe αίξει.

β ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς] Quis sophista ille? debuit esse ἀκόλατος τις σοφιστὴς, intemperans aliquis sophista, vt bene vertit Heinsius, vox τις videtur periur-

se in syllaba τος praecedenti, vel in vltima τῆ σοφιστῆς. Sententia vero ita distinguenda est: τί ἔν; εἰ ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς, τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος, τὸ ἡδύ τῆτο φῆ φαντάζεσθαι αὐτῷ (non αὐτῷ) καλόν, ἔρῳ καὶ τῆτω συγχωρήσομεν; Quae autem sequuntur, ita: καὶ θεασάμενος τὸ ἐν τῇ ὄρεξει τῆ κάλλους ἡδύ, διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῆς ἡδονῆς ἐπιθυμῶ καὶ τῆτος φῆ, ἀλλ' ἢ ἔρῳ. Argumentatio postulat distinctionem post ἡδύ. M.

ε τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος τὸ ἡδύ, τῆτο [φῆ] φαντάζεσθαι αὐτῷ καλόν ἔρῳ, καὶ τῆτω συγχωρήσομεν;] Vulgo τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος [πρὸς] τὸ ἡδύ,

μένους, καὶ θεασάμενος τὸ ἐν τῇ ὀρέξει τῷ κάλλει
 ἡδὺ διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῆς ἡδονῆς, ἐπιθυμεῖν καὶ τῆ-
 τος Φῆ^d, ἀλλ' ἐκ ἐρᾶν πῆ ἂν ταῦτα ἡμῖν διακρι-
 θεῖν; Εἰ γὰρ τὰ τε ἡδέα φαντάζεται καλά, τὰ τε
 καλά ἀνακέραια ἡδοναῖς, κίνδυνος ἔτω καὶ τὴν ἐπι-
 θυμίαν τῷ ἐρωτι ἐπιμιχθῆναι. Βλέπει τοίνυν τῷ μὲν
 καλῷ ἀφαιρῶμεν τὸ φαινόμενον, ἵνα μὴ ποτε λάθῃ
 σχηματισαμένη πρὸς αὐτὸ ἡ ἡδονή· τῆς δὲ ἡδονῆς ἐκ
 ἔτι; Τὸ μὲν γὰρ καλὸν, τίμιον ὄν κατὰ τὴν αὐτῆ φύ-
 σιν, εἶναι δεῖ καλὸν^e, ἵνα καὶ ἐράσμιον ἦ· τῆ δὲ ἡδο-
 νῆ ἀπόχρη φαίνεσθαι, καὶ μὴ ἔσθῃ. τῆ γὰρ τῷ πεπον-
 θότος εὐφροσύνη λαμβάνουσα τὴν σύστασιν, ἢ τῆ αὐτῆς
 φύσει, ἱκανῶς ἔξει, εἰὰν τὸ δοκεῖν ὑπάρχει αὐτῇ, καὶ
 μὴ ἔσθῃ.

beat propositum, et interim ipsam intueatur voluptatem, quae
 in appetitu pulchri consistit; aut huius voluptatis causa concu-
 piscere hunc dicet, non amare? aut quo tandem modo haec
 duo distinguemus? Nam si et ea, quae iucunda sunt, pulchra
 videntur; et quae pulchra sunt, cum voluptate cohaerent;
 metuo, ne cum amore confundere concupiscentiam cogamur.
 Vis igitur, ut pulchro demamus speciem, ne sub habitu ipsius
 nos decipiat voluptas; voluptati vero suam relinquamus? Quod
 enim pulchrum est, cum natura sua honore dignum sit, pul-
 chrum esse oportet, ut et iucundum sit: voluptati satis est vi-
 deri, licet non sit; illa enim, cum in opinione hominis, qui ea
 fruitur, non ipsa per se subsistat, sufficit, si videatur esse, nec
 sit tamen.

5. Quod

ἡδὺ, τῷ [Φησὶ] φαντάζεσθαι αὐ-
 τῷ καλὸν ἐρᾶν, καὶ τῷ συγκωρη-
 σομεν; In prioribus Mss. fidem
 sequimur, qui plane dant, ut
 exhibuimus. In posterioribus
 vitiosam distinctionem, Heinsii
 monitu, sustulimus.

ἢ ἐπιθυμεῖν καὶ τῆτος [Φῆ,]
 Sic Reg. et Harleian. vulgo
 φησίν.

ε τίμιον ὄν κατὰ τὴν αὐτῆ φύ-
 σιν, εἶναι δεῖ καλὸν, etc.] Iterum
 ob eandem causam distinguen-
 dum puto: τὸ μὲν γὰρ καλὸν,
 τίμιον ὄν, κατὰ τὴν αὐτῆ φύσιν εἶ-
 ναι δεῖ καλὸν, ἵνα ἐράσμιον ἦ. Ορ-
 ponuntur εἶναι καλὸν κατὰ τὴν
 αὐτῆ φύσιν, (non, εἶναι τίμιον
 κατὰ τὴν αὐτῆ φύσιν,) et, φαί-
 νεσθαι, μὴ ὄν. M.

ε'. Οἷον τὸ τοῖόνδε λέγω· (αἰσθάνομαι γάρ τοι ἑμαυτῆ γλίσχεως τὸ πρᾶγμα διελομένε, καὶ δεομένε εἰκόνο) σῶμά πρ τραφῆνα ἀδύνατον, ὅτι μὴ σιτίων προσφορᾶ^f, καὶ ἐργασία ὀδόντων, καὶ σπλάγγων ὑποδοχῆ, καὶ τῆ ἔνδον οἰκονομία, προσγνωμένης αὐτῶ τῆς ὑποτροφῆς^g. Ἦσαν δὲ πρ κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνῳ, Φασί, βίον^h αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις Φηγοὶ καὶ ὄχνα· καὶ διὰ τῆτο ἐπεφημίσθη φέρειν ἡ γῆ τὰς καρπὰς αὐτομάτως, ὅτι αὐτοῖς ἔδεν ἔδει γεωπονίας, ἐξ αὐτοφυῶς τροφῆς βιοτεύουσιν. Ἐάν τοίνυν προσθῆς ὄψοποιόν, καὶ ἠδύσματα, καὶ τροφὴν ποικίλην, ἄλλω ἄλλην, καρυκείαν Σικελικὴν, καὶ Συβαριτικὴν χλιδὴν,

5. Quod dico, tale est: (satis enim ieiune hanc mihi rem diuidere videor, et exemplo egere) corpus nostrum nutriri non potest, nisi admoueat^rur cibus; cibum conficiunt dentes, confectum recipiunt intestina, receptus digeritur, ac per totum corpus distribuitur. Iam tempore, ut aiunt, Saturni homines fagi piri^rque alebant: unde manauit, ut terra fruges sua sponte proferre diceretur; quod nihil opus agricultura esset, sed quicquid per se produceret, eo vitam suam sustinerent homines. Pro his pone coquos, pone condimenta, pone diuersas ciborum delicias, ac singulis ius suum, et quicquid Siculorum aut Sybaritarum luxu-

Sectio ε.

f ὅτι [μὴ] σιτίων προσφορᾶ,] Vulgo [εἰ] μὴ, quod nolunt codices. Vide Deuarium de Partic. p. 180.

g προσγνωμένης αὐτῶ τῆς [ὑποτροφῆς.] Sic Heinsius, et optime quidem. Vide Differt. XXVIII. 3. XXIX. 1. Vulgo ὑποτροφῆς, quod absurdum.

h κατὰ τὸν [ἐπὶ Κρόνῳ,] φασί, βίον] Sic Harl. a secunda manu, quod et felice coniectura praecepit Heinsius; nam nemo, nisi prorsus ἄμωσος, ignorat,

qualem sub Saturno victum hominibus dent poetae. Vide modo Hesiodum Oper. v. III. seqq. et Ouidium Metam. V. 103. Hinc prouerbiū ἄλις δευός, de quo praeter Zenobium, Diogenianum, aliosque paroemiographos, videas licet Eusebium in Marcellum cap. III. p. 15. Vulgo κατὰ τὸν [Ἐπιμήν,] φασί, βίον, quam lectionem secutus est in sua versione Paccius. Quasi vero post Epicuri mortem Ceres frumenta repererat! Adde nostrum Differt. XXIX. 5.

z πάντα

καὶ Περσικὴν τροφὴν, πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὄνομα ⁱ.
καὶ κοινὸν μὲν πᾶσι τὴν τροφὴν ἐρεῖς, ἴδιον δὲ ἐκάστῳ
τὴν ἡδονὴν ^k, καὶ κατὰ φύσιν μὲν τροφὴν, κατὰ τέ-
χνην δὲ τὴν ἡδονήν. Καὶ μεταθῆς τραπέζας, τὴν
Σικελικὴν τοῖς Πέρσαις καὶ τὴν Περσικὴν Σικελιώταις,
τροφὴ μὲν ὁμοίως ἑκατέρωθεν ἑκατέρωθεν, τὸ δὲ τῆς ἡδονῆς
ὑπαλλαχθὲν, δι' ἀήθειαν εἰς λύπην μετέβαλε ^l. Γίγνε-
ται τοίνυν ἢ μὲν τροφὴ κατὰ τὴν εἰσίαν τῶν τρέφειν
δυναμένων, ἢ δὲ ἡδονὴ κατὰ τὸ πάθος τῶν ἡδεσθαι εἰθι-
σμένω.

ε'. Τὸ δὲ ἔθος ἄλλο ἄλλω. Αὐτίκα Ἕλληνες
μὲν, καὶ Πέρσαι, καὶ Λυδοὶ, καὶ Φοίνικες, καὶ εἴ τι
δὴ ἄλλο ^m γένος, φυτευσάμενοι ἀμπέλους, πονηθέντες
περὶ αὐτάς, ἐξελόμενοι τὸν βότρυν, εὐτρεπίσαντες τὸν

luxuries, quicquid Perfarum excogitavit mollities, haec omnia
vno nomine voluptatem dices; et cibos quidem omnibus com-
muniter, peculiarem singulis voluptatem dabis, et naturae ci-
bum, artem adscribes voluptati. Nam si apparatus mutaueris,
ut Persis Siculum, Siculis apponas Persicum, nutrimentum vtrius-
que vtrumque relinques; voluptatem vero, quia cum eorum
id pugnat consuetudine, in molestiam mutabis. Quippe cum
respectu substantiae eius, quod nutrire potest, fit nutrimentum;
voluptas vero, prout afficitur ille, qui hoc aut illo delectari
consuevit.

6. Consuetudo autem alia est alii. Exempli gratia Graeci,
Persae, Lydi, Phoenices, gentesque similes, vites serere, easque
colere, e vitibus uam carpere, ex uua vinum exprimere
didice-

ⁱ πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὄνομα.] Immo ὀνόματα, vt III, 6.
πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὀνόμα-
τα. vbi eadem verba, et in eo-
dem argumento. adi locum. M.

^k [ἴδιον] δὲ ἐκάστῳ τὴν ἡδονήν,]
Sic recte codices; non ἴδιαν, vt
vulgo legitur.

^l ὑπαλλαχθὲν, δι' ἀήθειαν εἰς

λύπην μετέβαλε.] Vulgo distin-
guunt ὑπαλλαχθὲν δι' ἀήθειαν,
εἰς λύπην μετέβαλεν. Nobis me-
lius conuenire videbatur inter-
punctio, quam seruat Harl.

Sectio ε'.

^m εἴ τι [δὴ] ἄλλο.] Sic Reg.
et Harl. vulgo δέ.

n βιο-

οἶνον, παρεσκευάσαντο ποτόν, κατὰ μὲν τὴν χρεῖαν ἐν ἀναγκαῖον, κατὰ δὲ τὴν ἡδονὴν ἀκμαιότατον. Σκυθῶν δὲ οἱ μὲν πολλοὶ γάλακτι βιοτεύσῃ, ὡς οἱ ἄλλοι ἐπὶ οἴνω^η. τοῖς δὲ αἱ μέλιττα καθιδύνουσι τὸ πόμα, ἐπὶ πετρῶν καὶ δρυῶν διαπλάττῃσαι τὰς σίμβλους^ο. εἰσὶ δὲ, οἱ τῇ παρὰ τῶν Νυμφῶν ὀχρεΐα^ρ καὶ ἐπιρροῇ ἔδεν λυμαίνοντα, ἀλλ' αὐτοφυεῖ προσχεῶνται ποτῶν ὕδατι ἐν δέ τι, οἶμα, Σκυθῶν γένος πίνουσι μὲν ὕδαρ, ἐπειδὴν δὲ αὐτοῖς δέη τῆς κατὰ μέθην ἡδονῆς, νήσαντες πυρᾶν, θυμιῶντες εὐώδεις βοτάνας^q, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι^τ, εὐώχῃν.

didicerunt; potum, si usum respicias, non necessarium; si voluptatem, praestantissimum. Scytharum plerique lacte utuntur, ut alii vino: quibusdam apiculae, quae e rupibus aut arboribus alveolos suos suspendunt, potum condiunt: sunt, qui Nympharum riuos laticesque aquarum non inficiunt, sed ut natura suppeditavit eas, ita adhibent: est et vnum quoddam, nisi fallor, peculiare Scytharum genus, qui aquam quidem bibunt, quotiescunque tamen voluptatis causa inebriari volunt, pyram struunt maximam, in qua herbas vrunt odoriferas; hanc pyram in orbem circumfident, eoque odore non secus, quam alii vini

^η βιοτεύσῃ, ὡς οἱ ἄλλοι ἐπὶ οἴνω.] Βιοτεύειν ἐπὶ οἴνω, ut Diff. XXI, 1. εὐχομένους ἐπὶ σκαπάνῃ βιώναι καὶ γηδῶ σμικρῶ. et XXXV, 2. Ζῆν ἐπὶ τοῖς Ἀμύντι ἀγαθοῖς. Synesius epist. CXLVIII. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίσοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίσοις δὲ ἐμπιεῖν. Hinc illustratur istud Matthaei (sive τῶν LXX.) cap. IV. 4. οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι etc. M.

^ο διαπλάττῃσαι τὰς σίμβλους.] Putavi esse mendum Typographicum, pro διαπλάττῃσαι, quemadmodum clare legendum. adhaeret tamen Vtrique Editioni Cl.

Dauisii: neque alia est ad manum. M.

^ρ τῇ παρὰ τῶν Νυμφῶν ὀχρεΐα] Vulgo, transpositis vocibus, exhibent, παρὰ τῇ τῶν Νυμφῶν ὀχρεΐα. Quod recte se non habet. Nos vtrumque codicem sequimur, Heinioque placuit eadem scriptura.

^q θυμιῶντες εὐώδεις βοτάνας.] Ita Codices, pro Vulgata καίνοντες, quae erat Lectio Primae Editionis Maximi, mutata ab illo in vocem elegantiolem θυμιῶντες. M.

^τ [θυμιῶντες] εὐώδεις βοτάνας, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ

ται τῆς ὀδμῆς, καθάπερ οἱ ἄλλοι τῷ ποτῷ, καὶ μεθύ-
σκοντά γε ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀναπνῶσι, καὶ ἀδῶσι, καὶ
ὄρχονται.

ζ'. Τί δὴ μοι βέλεται ἡ περίοδος τῷ λόγῳ;
Ἐνδείξασθαι ὑμῖν διάκρισιν καλῶ καὶ ἡδονῆς. Τίθει
γάρ μοι, κατὰ δὲ τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ αὐτοφύες τῆς
τροφῆς καὶ τῷ ποτῷ τὸ καλὸν αὐτὸ, ὅπερ εἶναι δεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μόνον· κατὰ δὲ τὸ ποικίλον^s καὶ ἐπί-
κρητον τῶν ἄλλων ἄλλως ἄλλως εὐφραίνοντων τὴν

vini cyathis aliquot se inuitant, donec probe ebrii saltare, ca-
nere, tripudiare incipiunt.

7. Sed quo tam longa oratio? Vt discrimen inter pul-
chrum ostendam et iucundum. Refer ergo cibos illos, de qui-
bus diximus, necessarios sponteque natos, ad id, quod hone-
stum dicimus; quod esse debet, non videri tantum: varietatem
contra caeterorum, quibus aliter afficiuntur alii, ad volupta-
tem;

ὡςπερ [κρατῆρι,] Vulgo [καίον-
τες] εὐώδεις βοτάνας, περικαθίσαν-
τες ἐν κύκλῳ τῆ πυρᾶς, ὡςπερ [κρα-
τῆρος.] Ex vtriusque codicis
fide primam vocem mutauim-
us; at vltimae loco κρατῆρα
dat Reg. κρατῆρι Harleian. id-
que rectum: nam pyram cra-
teri comparat; odorem vero,
quem emittunt herbae, vino.
Loquitur autem de Massagetis.
Vide Herodotum I. 201, 202.
et Luciani scholiasten ad Ve-
rae Histor. lib. I. p. 30, 31.

Sectio ζ'.

ς κατὰ [δὲ] τὸ ἀναγκαῖον —
κατὰ δὲ τὸ ποικίλον] Vulgo κατὰ
τὸ ἀναγκαῖον. Nos secundam
vocalam fide Mss. Reg. et
Harleian. reposuimus. Ita non-
nunquam loquuntur aucto-
res, licet fere dicant κατὰ

[μὲν] τὸ ἀναγκαῖον — κατὰ δὲ τὸ
ποικίλον. Aelianus V. H. XII. I.
Δείκνυσι γὰρ αὐτὴν (Ἀσπασίαν)
ὁ πατὴρ ἰατρῶν· ὁ [δὲ] ὑπέσχετο
ἰάσασθαι, εἰ λάβοι τρεῖς σατῆρας,
ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν. Vide sis et
cap. XLVI.

Ibid. κατὰ ΔΕ' τὸ ἀναγκαῖον
— κατὰ ΔΕ' τὸ ποικίλον] Prius
δὲ ponitur pro vsitato μὲν. et
abest quidem ab Editt. Vulga-
ris: sed in Codd. suis inuentum
admisit Cl. Vir, et propugnare
nititur. sed nequaquam persua-
det, hanc esse Maximi scriptu-
ram, cum tam prope sit, κατὰ
ΓΕ τὸ ἀναγκαῖον· nisi malis κατὰ
ΜΕΝ etc. nam hae voces μὲν
et δὲ, in Libris scriptis perfae-
pe inter se commutantur. Po-
ne vero minimam distinctionem
post ποτῷ. M.

ς δοκεῖν

ἡδονήν, δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον. Οὕτω δὴ τῶν ἐχόντων, γίγνεται ὁ μὲν ἔρως, λόγος, καὶ ἀρετὴ, καὶ τέχνη· λόγος μὲν κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀρετὴ δὲ κατὰ τὴν διάθεσιν, τέχνη δὲ κατὰ τὴν εὐστοχίαν τῶ καλῶ· ἐπιθυμίαι δὲ ἡδονῶν, ἄλογοι, ἀλόγων. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ καλὸν εἶναι δεῖ καλόν, ἢ ἔρωτα ποιῆσαι ποῖόν τι εἶναι αὐτὸ φῶμεν, καὶ πῶς ποιῆν; Βλέπει σοὶ λέγω κατὰ τὴν Σωκράτους μαντείαν^u; Ὡς τὸ καλὸν αὐτὸ ἀρρήτον ὄν καὶ ὀφθαλμῶν κρείττον ἢ ψυχῆ τε-

tem; quae satis est, si videatur tantum, nec fit reuera. Quae cum ita se habeant, videbis, amorem idem esse, quod est ratio, quod virtus, quod ars; ratio, quod ad veritatem eius; virtus, quod ad naturam; ars, quatenus honestum et spectat et consequitur: cupiditates vero voluptatum, cum ipsae, tum quae in iis spectantur, procul a ratione absunt. Cum ergo pulchrum oporteat esse pulchrum, ut amorem excitet; quale illud dicemus esse, aut quo pacto excitare amorem? Visne ex oraculis Socraticis tibi respondeam? Ipsum pulchrum, quod nec humana voce exprimi, nec oculis conspici potest, vidisse olim animam

^t δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον.] Vulgo δοκεῖν γὰρ [καὶ ἕκ] εἶναι δεῖ ταύτην [μόνην.] Duas autem voces, quas praetermissi, non agnoscunt codices; et recte μόνον a prima manu dat Harl.

Ibid. δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον.] Platonica synchysis verborum. ordo est: δεῖ γὰρ ταύτην δοκεῖν μόνον εἶναι. omitti potuit εἶναι, ut prius. Caeterum scripturae diuersitas in hoc loco manifeste mihi videtur esse a calamo ipsius Auctoris. Verba praecedentia ita distinguens, sensum planiorem feceris: κατὰ δὲ τὸ ποικίλον καὶ ἐπίκλητον, τῶν ἄλλων ἄλλως ἄλλως εὐφραίνοντων, τὴν ἡδονήν· δοκεῖν γὰρ etc. Haec parua Lectoribus, etiam

exercitatis, nonnunquam moram iniiciunt et molestiam creant. M.

^u κατὰ τὴν Σωκράτους μαντείαν.] Recte monuerunt viri docti, μαντείαν hic opinionem denotare. Sic Plato in Philebo p. 94. G. τὸ τοίνυν τρίτον, ὡς ἢ ἐμὴ [μαντεία,] νῦν καὶ φρόνησιν τιθεῖς, ἕκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέληθαι. Et in Cratylo p. 257. E. εἰ ἔν περ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν κρατύλη [μαντείαν,] ἠδέως ἂν ἀκύναιμι. Idem philosophus τῆ μαντεύεσθαι opinandi potestatem multis in locis tribuit. Vide Hippiam Maiorem p. 100. B. Lyfidem p. 111. D. Politicum p. 183. C. Charmidem p. 242. C. De Rep. lib. I. p. 418. G. lib. III.

Θεαμένη πάλα, καὶ ὄνειρώτῃσα αὐτῆ τὴν μνήμην, ἐν τῇ δεῦρο συνισία ἔ πάντῃ ἐναργῶς ὄρα, ἅτε ἀπολελειμμένη αὐτῆ καὶ τῷ χωρίῳ καὶ τῇ τύχῃ, καὶ ἀπεξενωμένη ἐκείνων τῶν Θεαμάτων εἰς τὸν ἐν γῆ τόπον, καὶ περιβεβλημένη πολλὴν καὶ παντοδαπὴν ἰλὺν^x, ὑφ' ἧς ταρατίζεται, συνδεδεμένη ἀσαφεῖ βίῳ καὶ συγκεχυμένῳ, καὶ μεσῷ ταραχῆ καὶ πλημμελείας πολλῆς. Ἡ δέ γε τῆ καλῆ φύσις ἀρξαμένη ἐκεῖθεν κάτεισι δεῦρο πρόσω ἴσα ἡρέμα, καὶ ἀμβλυνομένη μᾶλλον, καὶ ἀπολείπῃσα τὴν ἀρχαίαν ἀκμήν.

ἦ. Καθάπερ τῶν ποταμῶν^y οἱ γενναϊότατοι ἐξίόν-

mam nostram, atque inde in hac vita, non secus, quam in somnio aliquo, exiguam eius conseruasse memoriam, cum vix quasi per rimam illud nunc intueatur; vel quod loco, vel quod conditione longe ab eo remota sit, et a pulcherrimo illo procul distracta speculo, depressa in terram, variis diuersisque inquinata fordibus, a quibus turbatur; vel quod in hac colluie vitaeque confusione ambigua haereat, in qua nihil praeter tumultus affidos improbitatesque intuetur. At vero ipsius pulchri natura inde principium ducit, inde huc defertur, paulatimque descendens minus semper minusque apparet, veramque illam vim suam amittit.

8. Non aliter, quam fluiui nobilissimi, cum in mare se

exone-

p. 435. E. lib. IV. p. 450. B. lib. VI. p. 478. A. denique lib. VIII. p. 490. A.

α πολλὴν καὶ παντοδαπὴν [ἰλὺν,] In versione sua vocem *materiam* Paccius adhibet, quapropter Heinsius reponit πολλὴν καὶ παντοδαπὴν [ἕλην.] Ego tamen non video, cur lis codicum scripturae moueatur, cum noster *materiam* vocabulo foediore denotare voluerit. Hesychius: ἰλὺς, πηλός, ὑπόσαθμη. Suidas: ἰλὺς, βόρβορος. Etymologus in Ἄσις: Ἄσις, ἰλὺς, ὃ ἐστὶ

γῆν φαμμώδη etc. quae legantur etiam apud scholiasten in Iliad. φ. 321.

Ibid. περιβεβλημένη πολλὴν καὶ παντοδαπὴν ἰλὺν,] Codex Florent. habuit ἕλην pro ἰλὺν. a Maximo autem fuit, nisi fallor, ἀχλὺν, *caliginem*: vt XIV, 7. περιβεβλημένη ἐν τῷ δευτέρῳ βίῳ πολλὴν καὶ σκοτεινὴν ἀχλὺν. eadem vides, et de re eadem, scil. *Anima. M.*

Sectio ἦ.

γ Καθάπερ τῶν ποταμῶν] Scribo: καθάπερ γὰρ τῶν ποταμῶν etc. Haec enim Similitudo probatio

τες ἐπὶ τὴν θάλατταν, κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἐκβολὴν
 σώζουσι τὸ ρεῦμα ἀμιγῆς ἄλλη φύσει πικροτέρα, καὶ
 τοῖς ναύταις θαλαττίοις προσπλεύσασιν ἀκραιφνῆς
 ποτόν· προελθόντες δὲ οἱ ποταμοὶ πόρρω, καὶ εἰσπε-
 σόντες εἰς πέλαγος πλατὺ, καὶ παραδόντες τὸ ρεῦμα
 ἀνέμοις, καὶ κύμασι, καὶ ζάλη, καὶ κλύδωνι, ἠφάνι-
 σαν δὲ ἐπιμιξίαν τὴν ἀρχαίαν φύσιν· ἔτω καὶ τὸ κάλ-
 λος τὸ ἄρρητον καὶ ἀθάνατον ἔρχεται μὲν πρῶτον δι'
 ἕρανθ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σωμάτων, καὶ εἰσπεσὼν ἐκεί,
 ἀκραιφνῆς μένει καὶ ἀμιγῆς καὶ ὀλόκληρον· ἐπειδὴν δὲ
 ὑπερκύψῃ τῷ ἕρανθ εἰς τὸν δεῦρο τόπον², ἀμβλύνε-
 ται καὶ ἀμαυρεῖται. Καὶ μόλις ἂν αὐτῷ γνωρίσῃ τὴν
 ἐπίρροον ναύτης θαλάττιος, ὁρῶν αὐτὴν ἀμυδρὰν ἐν γῆ
 πλανωμένην καὶ ἀνακεκραμένην ἀλλοτρίᾳ φύσει ὃ δὲ

exonerant, primo gustum aquae suae sine vlla amaritudine
 retinent, nautisque venientibus purum praebent potum; post-
 quam vero in profundum aliquod peruenerint mare, aquam-
 que suam ventis, fluctibus, marinoque aestui ferendam dede-
 rint, antiquum gustum suum in confusione ea amittunt: eodem
 modo pulchrum illud ineffabile, illud immortale pulchrum,
 primum per coelum coelestiaque corpora descendit, in quibus
 adhuc integrum manet, purum putumque, et nulla sui parte
 minus; cum vero, coelo relicto, haec loca versus incipit descen-
 dere, perit paulatim et exstinguitur. Itaque sicut fluiuium vix
 amplius agnoscit in mari nauta marinus; ita pulchri ipsius in-
 fluxum vix vllus homo, cum tenuissima eius in terra vestigia
 appareant, eaque aliis immista rebus. At vero, qui fluiuium
 diu

batio est vel confirmatio sen-
 tentiae praecedentis. Vide pa-
 rem omissionem XXI, 4. M.

² ἐπειδὴν δὲ ὑπερκύψῃ τῷ ἕρα-
 νθ εἰς τὸν δεῦρο τόπον,] Absur-
 dum hoc videtur, et idem, ac si
 diceres, de coelo in terram AD-
 SCENDERE. ὑπερκύπτεν enim
 ἀσκήσαν denotat, vt XVII, 10.
 ὑπερκύψαι τῷ ἕρανθ, supra coe-

lum se proferre: quod ὑπερκύ-
 ψαι τῶν ἕρανθ νάτων ex Platone
 vocat Synesius in *Dione*, p. 40.
 Hoc autem loco *descensus* in
 terram plane describitur, vnde
 legendum, ὑποκύψῃ τῷ ἕρανθ
 etc. *postquam vero infra coe-
 lum se demiserit versus haec
 nostra loca.* Sensum vidit Cl.
 Interpres. M.

συνήθης τῷ ποταμῷ, διὰ μνήμης ἔχων τὴν ἐκείνης φύ-
σιν, ἐπειδὴν ἐντύχη, καὶ γνωρίση, καὶ ἴχνος αὐτῆ
Φανῆ, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνὸν ^a,
σκικτᾶ, καὶ Φλογῆται, καὶ Φαιδρύνεται, καὶ ἐρᾶ. Τῆ
δὲ κάλλης τέττε ἔλθοι μὲν ἂν τις μοῖρα καὶ ἐπὶ ποτα-
μον εὐροάτατον, καὶ ἐπὶ φυτὸν εὐβλαστότατον, καὶ ἐπὶ
ἵππον γενναϊότατον, ἀλλ' ὅ, τι περ κάλλης ἀργότατον
καὶ ἀμβλύτατον ^b. εἰ δὲ τίς ἐστὶν αὐτῆ ἐπιφοιτῶσα

diu prius cognouit, totamque eius naturam animo impressit,
simul ac accurrit illi, simul ac vel minimum eius signum videt,
non aliter, quam Vlyffes,

de patriis fumum cum conspicit oris,

exultat, gaudio accenditur, exhilaratur, amatque. Huius pul-
chritudinis partem aliquam exiguam fluius purus, planta flo-
rida, equus generosus, sibi vindicare possunt. Si quae tamen
eius

*a καὶ ἴχνος αὐτῆ [Φανῆ,] ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν,]*
Hoc ne Graecum quidem est.
Homerus, ad quem respicit
noster, habet Odyss. A'. 58.

*Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκον-
τα νοήσαι.*

et inde fit, vt. Heinsius, supple-
ta voce, legat ὥσπερ δ' Ὀδυσσεὺς
ἀποθρώσκοντα καπνόν [νοήσαι.]
Sed concinnior est emendan-
di ratio; legas enim oportet:
*καὶ ἴχνος αὐτῆ [νοήσαι,] ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν.*
Tum demum integra fit oratio.

Ibid. ἐπειδὴν ἐντύχη καὶ γνω-
ρίση, καὶ ἴχνος αὐτῆ φανῆ,] Hy-
steron proteron in sensu. in-
ducitur enim hic Platonius
cognoscens τὸ καλὸν, antequam
vlla vestigia eius appareant. Sen-
sit hoc incommodum Heinsius:
ideo voces καὶ γνωρίση in Ver-

fione omisit. et quia sequentia,
ἀποθρώσκοντα καπνόν, nihil habe-
bant, vnde dependerent, inge-
niose suppleuit ex Homero νοή-
σαι. Cl. Editor pro φανῆ legit νοή-
ση. Sed haec coniectura. praeter
nimiam mutationem, premitur
obiectione paullo ante memora-
ta, et est ἀνω ποταμῶν. Tentemus
et nos remedium facilius, ne li-
teram quidem mutando vel ad-
dendo: ἐπειδὴν ἴχνος αὐτῆ φανῆ,
καὶ ἐντύχη, καὶ γνωρίση, ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν,
σκικτᾶ καὶ Φλογῆται, etc. Hic vide-
tur esse naturalis ordo Narratio-
nis et Constructionis. M.

*b ἀλλ' ὅ, τι περ κάλλης ἀργό-
τατον καὶ ἀμβλύτατον.]* Vulgo
defunt hae voces, quas Mill.
Reg. et Harleian. debemus.
Eas etiam Paccius in suo codi-
ce legit.

φύσις τὴν γῆν °, ἰδοὺς ἂν ταύτην ἐκ ἄλλοθι, ἢ ἐν ἀν-
 θρώπῳ, τῷ καλλίστῳ καὶ νοερωτάτῳ γῆντων σωμάτων,
 καὶ τῷ ψυχῆς μεμοιραμένῳ συγγενῆς αὐτῷ τῷ καλλῷ °.
 Καὶ διὰ τῆτο νῦν ἔχων, ἀγαλμα μὲν ἰδὼν, ἐπαινεῖ τὴν
 τέχνην °, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ ἀγάλματος καὶ φυτὸν ἰδὼν,
 ἐπαινεῖ τῆ καρπῆ, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ φυτῆ καὶ ποταμῷ
 ἐπαινεῖ τῆς πραότητος, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ ποταμῷ. ἐν δὲ
 ἀνθρώπῳ ἐπειδὴν ἰδῆ κάλλος ἐμπνευ καὶ νοερόν καὶ ἀρε-
 τὴν προοιμιαζόμενον, καὶ τὴν μνήμην ἐγείρει, καὶ ἐξᾶν δ

eius ad terram vsque perueniant reliquiae, non facile alibi eas,
 quam in homine, qui forma et ratione inter omnia mortalia
 excellit corpora, qui anima praeditus est, quam merito pulchri
 illius cognatam dixeris, inuenias. Propterea qui sapit, statuam
 cum videt, laudat in ea artem, non tamen amat statuam; et
 plantam qui videt, laudat in ea fructum, non tamen amat plan-
 tam; et in fluuio aquae tranquillitatem laudat, non tamen amat
 fluuium: in homine vero, cum videt pulchritudinem viuam,
 mente praeditam, virtutis futurae praenunciam, continuo me-
 moriam

c. εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ ἐπιφοιτῶσα
 φύσις τὴν γῆν,] In Regio deest
 vox φύσις, et mauult Heinſius,
 vt ſubaudiatur, quod praecessit,
 nempe μοῖρα. Aſt profecto ſi
 κάλλος μοῖρά τις ἐπὶ ποταμὸν εὐροῶ-
 τατον καὶ ἐπὶ φυτὸν εὐβλαστώτατον
 veniat, has etiam res in terra
 manere liquet. Harleian. dat,
 εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ μόνῳ φοιτᾶ γὰρ
 τὴν γῆν. Corruptiſſime quidem;
 forſan tamen ex eo, ſimul et
 Regio, Maximi poſſumus erue-
 re manum. Lego: εἰ δὲ τίς ἐστιν
 αὐτῆ [εἰκὼν] ἐπιφοιτῶσα τῇ γῇ.

Ibid. εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ ἐπιφοι-
 τῶσα φύσις τὴν γῆν,] Deeffe pu-
 to Adiectiuum ἀμυγῆς, vel ἁλό-
 κληρος, ante ἐπιφοιτῶσα: vide
 praecedentia. Senſus, qui in
 Vulgata nullus eſt, hic eſſe de-

huit: ſi qua vero portio eius
 immixta et genuina in terris
 verſetur, hanc non alibi inue-
 neris, quam in Homine, etc. M.
 d. συγγενῆς αὐτῷ τῷ καλλῷ.]
 Vulgo συγγενῆς αὐτῆ τῆ καλλῷ.
 Scilicet H. Stephanus ediderat
 συγγενῆς αὐτῷ τῆ καλλῷ, quod
 Heinſius, lectore non monito,
 mutauerat. Sed veram lectio-
 nem ſeruant Reg. et Harl.

e καὶ διὰ τῆτο νῦν ἔχων —
 ἐπαινεῖ τὴν τέχνην,] Mallem, cum
 articulo, ὁ νῦν ἔχων, vt XVIII.
 5. XXXVI. 5. et alibi. Deinde,
 pro τὴν τέχνην forte ſcribendum
 τῆς τέχνης. quia ea forma vit-
 tur in duobus ſequentibus ex-
 emplis, ἐπαινεῖ τῆ καρπῆ, et, ἐπαι-
 νεῖ τῆς πραότητος: in quibus lo-
 cis ſubintelligitur ἔνεκα. M.

Φησι μὲν^f τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. Διὰ ταῦτα καὶ Σωκράτης εἴωρα τὰ καλά τῶν σωμάτων, καὶ ταχέως ἔβλεπεν, καὶ πάντα ἔβλεπεν^g. ἔκ ἐλάνθανε δὲ αὐτὸν κάλλος, ἔκ ἐν παλαίστρῃ^h καταδεδυκόςⁱ, ἔκ ἐν Ἀκαδημία πλανώμενον, ἔκ ἐν συμποσίοις εὐχόμενον· ἀλλ' οἷα Θηρευτῆς δεινός, διὰ σωμάτων ἀνθρωπίνων διετέλει μεμνημένος κάλλος ἀληθινῶ.

moriam suscitatur, neque illud, quod videt, sed reuera verioremem longe amat pulchritudinem. Haec causa est, cur tam diligenter inspiceret pulchra corpora Socrates, tam cito pulchritudinem animaduerneret; cur nulla, siue ea in palaestris versaretur, siue in Academia oberraret, siue in conuiujs comessaretur, pulchritudo eum praeteriret; non secus quippe, quam venator accuratus, per humana corpora in memoriam verae illius pulchritudinis redibat.

DISSERT.

f καὶ ἐρεῖν [ῥ] φησι μὲν] Ait Heinsius, in Mf. recte legi, καὶ ἐρεῖν φησι μὲν. Hanc sane varietatem ex Mff. nostris adnotatam non video. Negandi tamen particula, sicut arbitror, auctoris menti repugnat. Forfan rescribendum: καὶ ἐρεῖν [εἰ] φησι μὲν τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. Illae certe voculae passim confunduntur.

Ibid. καὶ ἐρεῖν ἔ φησι μὲν τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς] Nullus in his Sensus. Restitue: καὶ ἐρεῖ, πρόφασιν μὲν, τῷ ὀρωμένῳ· τὸ δὲ ἀληθὲς, ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. et amat, specie quidem, rem visam; reuera autem, amat pulchritudinem verioremem. Lyfias Orat. in Agoratium p. 236. Ed. Tayl. πρόφασιν μὲν, ὅτι ἐκ ἤλθεν εἰς τὰ ὄπλα ἀναπαυσάμενος· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι ἀντιτίπεν ὑπὲρ ὑμῶν, μὴ καθαι-

ρεῖν τὰ τεῖχη. Nazianzenus *Strelit.* I. p. 25. Edit. Eton. 1610. προφάσει μὲν, ὡς ἀπολογησόμενος ὑπὲρ τῷ διαδήματος, — τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς μετατήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. vbi pro προφάσει Margo notat scriptum quoque esse προφασιν. alibi dicit πρόσχημα pro πρόφασιν, et opponit τὸ δὲ ἀληθὲς, p. 45. Hinc εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ opponuntur Epist. S. Pauli ad *Philipp.* I, 18. Locutionem passim inuenies. M.

g καὶ πάντα ἔβλεπεν] Vulgo desunt haec vocabula, quae praestant Reg. et Harleian.

h ἐν παλαίστρῃ] Vulgo ἐν παλαίστραις. Cum nobis facit vterque codex, et ita Paccius in suo Mf. reperit.

i ἐν παλαίστραις καταδεδυκός] Mallem, ἀποδεδυκός, nudans se,